

fremt Vilkaar for at faa den tilstrækkelige Nytte af Slottet, og den ærede Ordførers Udtalelser i denne Sag have ogsaa stærkt pointeret, at dette ikke indeholdt Ønske om andet, end hvad enhver privat Mand maatte have. Herpaa gaar altsaa den Bestemmelse i Lovforslaget ud, som bestemmer, at Slottet skal overdrages Prinsen med tilliggende Have. At der ikke her i Lovforslaget er givet fuld Forklaring over, hvor stor en Del af Slotsparken der ønskes inddragen til den ny Have, er ikke andet, end hvad der er sket utallige Gange tidligere, idet man i Lovforslag idelig maa henvise til Forhandlingerne for at komme til fuld Forstaaelse af dets Bestemmelser. Dette gælder da ganske særlig Finansloven. Intet Menneske vil ud af Finansloven kunne læse alt, hvad der behøves til Forstaaelse af dens Bestemmelser. I saa Henseende har Forhandlingen, særlig Forhandlingerne med Finansudvalget i begge Ting, været af væsentlig Betydning. Saaledes er man ogsaa gaaet frem her, idet Regeringen har forelagt Finansudvalget en Tegning, der viser, hvor stor en Del af Parken, der ønskes benyttet til den Have, der skal ligge umiddelbart op til Slottet. At denne Tegning skulde mangle Tydelighed, maa jeg bestemt bestride; den er saa tydelig, som nogen kan ønske. Den ærede Ordfører for Udvalget har selv angivet, at det Areal, som man saaledes vilde overlade til den ny Have ved Slottet, udgør $7\frac{1}{2}$ Td. Land, og der mangler altsaa ikke paa nogen Maade Klarhed over Forholdet, hvorimod Ændringsforslaget her er meget uklart. Spørgsmaalet staar paa, om Rigsdagen, naar den samtykker i at overdrage Slottet til Brug for Hans kongelige Højhed Prins Christian, vil gaa med til hertil at føje en forholdsvis ringe Have foran Slottet, som selvfølgelig vil forøge Brugsværdien af Slottet meget betydeligt, medens det vil være en følelig Mangel, saafremt der ikke ved Slottet findes en saadan Have. Jeg haaber sikkert paa, at det høje Ting vil fastholde den Stilling, som Tinget indtog ved 2den Behandling, nemlig at give Slottet med en saadan Have. I øvrigt skal jeg kun tilføje, at naar den ærede Forslagsstiller saa stærkt fremdrog, at Hans kongelige Højhed Prins Christian med denne Lov i Haanden kunde forlange hele Parken udleveret, er dette urigtigt. Prins Christian vil faa Slottet overleveret af Regeringen, det er Regeringen, der skal gennemføre Loven, bringe den til Udførelse og i saa Henseende skal Regeringen rette

sig efter de Forhandlinger, der have fundet Sted her paa Rigsdagen, og saaledes gennemføre Loven i dens rette Ord og Mening. Det er Regeringen, der er ansvarlig for, at dette sker, og de ærede Medlemmer her i det høje Ting kunne trygt stole paa, at Regeringen i saa Henseende vil vide at gøre sin Pligt. Jeg skal saaledes bestemt fraraade Vedtagelsen af det stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (C. Hage): Den ærede Forslagsstiller lagde væsentlig Vægt paa, at Lovforslaget, som det foreligger, skulde være uklart. Hans Ændringsforslag skal altsaa først og fremmest gaa ud paa en Tydeliggørelse. Jeg kan imidlertid i saa Henseende ganske henholde mig til den ærede Konseilspræsidents Udtalelser. Lovforslaget, saaledes som det vedtoges ved 2den Behandling, er fuldkommen klart. Hvorledes Udtrykket „Sorgenfri Slot med tilliggende Have“ skal forstaaes, fremgaar af de Aftaler, der derom ere truffet i Finansudvalget med Ministeren, og af den Redegørelse, som der her i Tinget har fundet Sted om Indholdet af disse Aftaler. Det fremgaar heraf, at den Del af Parken, der er Tale om at afgrænse til Prinsens private Brug, er 7—8 Tønder Land. Det er givet, at naar en saadan Aftale er truffet, bliver Loven at gennemføre i Overensstemmelse hermed, og jeg betragter det som liggende uden for al Mulighed, at denne Aftale ikke skulde blive respekteret. Derimod ser jeg ikke rettere, end at det ærede Medlems Forslag vil gøre Forholdet uklart. Hvad vil det sige, at Parken skal holdes aaben for Publikum i samme Omfang som hidtil? Det ærede Medlem henviste til, hvorledes Forholdet var under Christian VIII. Det er meget muligt, at Publikum den Gang faktisk havde Adgang til Slotsparken, men Forholdet var dog samtidig det, at Kongen, hvad Øjeblik han vilde, kunde afspærre hele Parken. Hvis det er det Forhold, som det ærede Medlem har for Øje, at hele Parken skulde overlades til Prinsen, saaledes at det henstilledes til hans Forgodtbefindende, hvorvidt han overhovedet vilde give Publikum Adgang til den eller ej, saa forekommer det mig ikke, at dette vilde være en Ordning just i den Retning, som det ærede Medlem antagelig tilsigter. Det forekommer mig i Virkeligheden, at alle rimelige og forstandige Hensyn ere skete Fyldest ved at vedtage den Ordning, hvorom vi ere blevene enige med den ærede Minister. For øvrigt skal jeg kun sige, at det synes mig, at det